

Mit tanulhatunk a fáktól?

Csizik Balázs egyéni kiállítása

Megnyitó: 2023. október 5. csütörtök 18 óra

A kiállítást megnyitja: Uhl Gabriella, a kiállítás kurátora

Megtekinthető: 2023. október 6. – december 2.

A fenyőfélék a jura földtörténeti korszakban, jóval az ember kialakulása előtt jelentek meg és terjedtek el Földön. Többet éltek, tapasztaltak, többet láttak, mint mi. Évgyűrűik fontos események anyagba zárt lenyomatait és sebeit hordozzák. A folyamatosan épülő koncentrikus körökből közös emlékeink fejthetők fel. Őseink hitték, hogy a fáknak lelük van, ezért az életfa-világfa jelkép az egyik legősibb szimbólum, amely szinte minden nép mitológiájában jelen van. Az archaikus regék a szférákat összekötő fákról, az örök életet jelentő paradicsomkert növényeiről mesélnek. Vagyis a fa maga a bölcsesség, a hosszú élet és a termékenység jelképe.

A fákból kiolvasható történetek helyspecifikusak, hiszen a „földrajzi helyzet”, a talaj, a víz mind adalékokkal szolgálnak a sztori felfejtéséhez. Ezzel a helyspecifikussággal operál Csizik Balázs, amikor személyes életének három fontos helyszínén: Székesfehérváron, Budapesten és a Csíkszeredán és az azt körülvevő havasokban kutatja a fenyők létmódját. A három helyszín a fenyők természetes élőhelyének, és az ember természethez való közelségének-távolságának, a természet birtokba vételének három különböző szituációját, viszonyulását mutatja meg. A fák életének ciklikussága olyan, akár a saját életünk: születés, bimbózó fiatalság, tekintélyt parancsoló öregkor. Mindegyik ember-fa életciklusból találunk sajátos részleteket, amikor a művész mindennapi rituáléja során kizökkent és meglepő helyzeteket mutat, sőt kombinál. A három helyszín élettér és emlékhely egyszerre, s hogy ezek egymásra hatását megmutassa, folyamatosan egymásba játszatja a területeket. A részletek kivágása és áthelyezése olyan sajátos kivágatokat eredményez, amelyek meghökkentő jelentésükkel, teremtett téri szituációikkal az archaikus meséktől alaposan eltávolodott jelenünk abszurdítását élesen képes bemutatni.

De nemcsak a hegyvidéken vagy a városi parkokban, zöldterületeken növő (fenyő)fák figyelnek minket és emlékeznek ránk, hanem a megmunkált faanyagok is. A trükkösen ácsolt gerendák az emberi kreativitás emlékei, a házak gerendájába karcolt nevek, feliratok személyes élményeket őriznek. Az emlékezésből vagy az emlékeztetésre születő naiv vagy művészi alkotások közül sok alapanyaga a fa. A puha, jól alakítható matéria jellegzetes mintázatok, táj- és népspecifikus motívumok megőrzésére és továbbadására képes. Ilyen motívumokat, ornamentals részleteket vegyít a kitüntetett helyek - Székesfehérvár, Budapest, Csíkszereda – utcáin talált tárgyakkal, hogy újabb, a népi és városi folklórból ismerős struktúrába rendezze a kért és kéretlen tárgyakat.

Egy távol-keleti szokás szerint gyakran telepítenek fenyőket a sírok mellé, hogy a holtakat megvédelmezzék a mitikus ellenségektől, így védelmezik a többértelműen fenyőfa-alapú alkotások a kiállításra betérőket.

Uhl Gabriella
a kiállítás kurátora

What can we learn from the trees?

Balázs Csizik solo exhibition

Vernissage: Thursday, 5 October 2023, 18:00

Opening the exhibition: Gabriella Uhl, curator of the exhibition

On View: 6 October – 2 December, 2023

In the Jurassic period, long before humans evolved, pine trees appeared and spread across the Earth. Trees lived, experienced, and saw more than we do. Their annual rings bear the imprints and wounds of important events. We can unravel our shared memories from the concentric circles constantly being built. Our ancestors believed that trees had souls. This is why the tree of life symbol is one of the oldest symbols in the mythology of almost all people. Archaic legends tell the story of sphere-connected trees and the plants of Paradise, the place of Eternal Life. The tree itself is a symbol of wisdom, long life, and fertility.

The stories read from the trees are site-specific. The geography: the soil and the water—adds detail to the story. Balázs Csizik uses site-specificity when he explores the lives of pines in three important places in his personal life. These places include Székesfehérvár, Budapest, and Csíkszereda, all surrounded by mountains. The three locations show the three different situations and relations between the natural habitat of pines and humans: closeness and/or distance from or to nature.

The cyclical nature of the trees' lives is like our own lives: birth, budding youth, and authoritative old age. We could find specific details from each of these human-tree life cycles, when the artist himself presents and even combines eccentric and surprising situations during his everyday rituals. The three locations are both living spaces and memorial sites. The artist is constantly interplaying with these territories. The cutting and shifting of details results in some specific cut-outs which sharply illustrate the absurdity of our present. The cut-outs' astonishing meanings and the created spatial situations are far from the atmosphere of the archaic fables. But not just the (pine) trees growing in the mountains or in urban parks that remember us, but the processed wood as well. Trickily carved beams are memories of human creativity. Names and inscriptions carved into the beams of houses are memories of personal experiences. Wood is the raw material for many of the naive or artistic creations developed for remembrance. The soft, malleable material is capable of preserving and transmitting characteristic patterns and motifs. The artist mixes such motifs and ornamental details with objects found in the streets of places of honor—Székesfehérvár, Budapest, Csíkszereda—to create a new structure—familiar from folk and urban folklore—from the requested and unsolicited objects.

Eastern custom tells the story that pine trees are often planted next to graves to protect the dead from one's mythical enemies. These ambiguously pine tree-based works protect the visitors of the exhibition in the same mystical way.

Gabriella Uhl
curator of the exhibition